

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๑

ธรรมว่าอย่างไรต้องยอมตามธรรมนั้น

ทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๑๑,๖๓๗ กิโลกรัม หรือ ๑๑ ตัน ๖๓๗ กิโลกรัม หลังจากมอบแล้วได้ทองคำประเภทน้ำไหลซึมเพิ่มเข้าอีกถึงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๓๐ กิโลกรัม ๓๘ บาท ๖๕ สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดที่มอบแล้วและยังไม่ได้มอบเป็นทองคำ ๑๑,๖๖๘ กิโลกรัม ๕ บาท ๗๖ สตางค์ คิดเป็นเงิน ๑๑,๓๒๘,๒๒๗,๘๕๐ บาท พวกเราได้ขนสมบัติเข้าคลังหลวงคราวนี้ไม่ใช่บ่อยๆ นะ

ทองคำเหล่านี้เข้าคลังหลวงทั้งหมด บรรดาพี่น้องทั้งหลายบริจาคผ่านเรานี้เข้าส่วนรวมทุกบาททุกสตางค์ ไม้รั้วไหลไปไหนเลย บริสุทธิ์สุดส่วน เราก็ภูมิใจในการได้ช่วยชาติบ้านเมืองของเรา เราไม่เอาอะไรเลย แบนตลอดเลย บริสุทธิ์เต็มที่เลย ทองคำนี้ดูได้เข้าคลังหลวงแล้วมากอยู่นะ ๑๑,๖๖๘ กิโลกรัม ทองคำเข้าคลังหลวงเราในการช่วยชาติคราวนี้ได้มากอยู่

นั่นละธรรม ธรรมเดินทางไหนบริสุทธิ์ตลอดเลย ถ้ากิเลสเข้าไปตรงไหนแหกไปๆ หหมด ถ้าธรรมไปไหนแล้วบริสุทธิ์เต็มสัดเต็มส่วน นี่เราได้พาพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมืองของเราก็เข้าทุกบาททุกสตางค์ ไม่ได้ไปไหนเลย นี่ละธรรมพาดำเนินบริสุทธิ์ ถ้ากิเลสพาดำเนินนี้แหกเลย ไม่มีเหลือ

ผู้ที่ฝึกหัดนิสัยได้เรียบบร้อยก็คือท่านอาจารย์คำดี ท่านอาจารย์คำดีถ้าผาปู ท่านเคยเล่าให้ฟัง นี่ละท่านฝึกท่านได้เรียบเลย แต่ก่อนท่านเป็นนิสัยใจร้อน วู่วาม ทำอะไรไม่ทันใจโยนฟาดไปทุกแห่งทุกหนเลย เหตุที่จะดัดท่านได้ ท่านว่าอย่างนั้นนะ ไม่มีใครสอนเราได้ บทเวลาสอนก็มีเณรหนึ่งสอนเรา ท่านว่า คือนิสัยเราเป็นอย่างนั้น พอตีเณรเย็บผ้าสบงให้ท่านผิด ท่านจับผ้าสบงฉีกต่อหน้าเณรเลย ฉีกต่อหน้านั้นแล้วเณรไปนั่งอยู่ข้างต้นเสา ไปร้องไห้อยู่ต้นเสา ไปเห็นเณร เอ้อ ไม่มีใครสอนเราได้ละ ท่านนึกในใจก็มีเณรนี้ที่สอนเรา

ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปนิสัยเช่นนี้เราจะไม่นำมาใช้ตลอดวันตาย ท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านจะไม่ดูใคร ท่านบอกอย่างนี้เลย คือเณรเย็บสบงให้ท่านผิด เย็บผิดแล้วท่านดูท่านฉีกสบงต่อหน้าเณร แล้วเณรก็ไปนั่งอยู่ข้างต้นเสา ไปร้องไห้อยู่ข้างต้นเสา ท่านไปเจอเข้าก็ เอ้อ ไม่มีใครสอนเราได้ในโลกนี้ ท่านว่าอย่างนั้น บทเวลาจะสอนเราได้นี้คือเณรนี้ละ ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่ดูใครเลย จนกระทั่งวันตายท่านบอกว่าท่านจะไม่ดูใคร เณรนี้ละสอนเราได้ ตั้งแต่บัดนั้นมาภิรยาเหล่านั้นท่านทั้งหมดเลย ท่านว่าอย่างนั้น

เพราะฉะนั้นเวลามาเห็นเราอย่างทุกวันนี้เรียบร้อย คือณเดืมนั้นละเป็นอาจารย์สอนเรา ท่านว่าอย่างนั้น ท่านอาจารย์คำดีท่านเล่าให้ฟัง แต่ก่อนนิสัยเราใจร้อน ทำอะไรพอเหวี่ยงเหวียง พอทิ้งทิ้งไปเลย ท่านว่าอย่างนั้น แล้วณเดืมาเย็บสบงให้ท่านผิต ท่านก็ฉีกผ้าสบงต่อหน้าณเดื พอฉีกแล้วณเดืนั้นไปนั่งอยู่ข้างต้นเสาไปร้องไห้อยู่ นั้น เออ ทั่วโลกไม่มีใครสอนเราได้ มีณเดืนี้ละสอนเรา ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่ดูใครเลย ท่านว่าอย่างนั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาท่านจึงไม่ดู ท่านบอกท่านไม่ดู

แต่เวลาท่านไม่ดูท่านก็เอาเรานี้ไปอีกนะ ไม่ขึ้นต้นก็ตอนสุดท้ายท่านเทศน์เอะอะก็ขึ้นท่านมหาบัวละ ไม่ขึ้นต้นก็ตอนสุดท้าย เต็ดขาดทุกอย่างท่านว่า ท่านบอกว่าท่านเต็ดขาดทุกอย่าง ตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วท่านไม่ดูใครเลย ท่านก็เอาเราไป..ท่านมหาบัวนี้เต็ดขาดทุกอย่าง แล้วหาที่ค้ำไม้ไม่ได้ด้วย ท่านเอาณเดืนั้นมาสอนท่าน ตั้งแต่บัดนั้นท่านไม่ดูใครเลย ที่นี้ก็พอดี ก็แปลกอยู่นะ ท่านมีญาณอันหนึ่งสำคัญอยู่นะ ท่านภาวนา ตื่นเช้ามาท่านบอกว่าเมื่อเช้านี้ได้เหตุแล้วนะ จะมีพระองค์สำคัญมาในวัดเราเร็ว ๆ นี้ ท่านบอกว่าพระองค์สำคัญ พระกรรมฐานองค์สำคัญ แต่ท่านก็ไม่ระบุง้อละ

ถึงขนาดที่ว่าท่านให้เอาพระมาเฝ้าศาลาคอยพระองค์สำคัญจะมาเร็ว ๆ นี้ ว่าอย่างนั้น ให้พระมาเฝ้าศาลา พระพอเห็นเราไป เราไปองค์เดียวนี้ เราขโมยหนีจากหมู่จากเพื่อนไปองค์เดียว ไปขอนแก่น ไปวัดศรีฐานแต่ก่อนมันเป็นวัดป่า เดียวนี้เป็นสนามคนแล้วแหละ ตรงที่เขาเรียกสามเหลี่ยมเป็นดงนะแต่ก่อน ท่านบอกว่าท่านจะได้พบพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้ ท่านให้พระมาเฝ้าศาลา จะได้พบพระองค์สำคัญเร็ว ๆ นี้แหละ ท่านรู้ของท่านนะ

แล้วพระนั้นก็มาเล่าให้เราฟัง ท่านก็เล่าตามประสาของท่าน ท่านไม่รู้ว่าเราเป็นใครแหละ เห็นเราไปองค์เดียว ผมมาอยู่ที่นี้มานั่งเฝ้าศาลา เพราะท่านอาจารย์ท่านสั่งว่าจะมีพระองค์สำคัญมาหาเราเร็ว ๆ นี้ ให้พระไปเฝ้าศาลา ท่านหมายถึงพระกรรมฐาน ถ้ามีพระกรรมฐานมาให้ได้พบกับเราเสียก่อน จะพบเร็ว ๆ นี้ท่านจะมา ผมก็ได้มาเฝ้าศาลาที่นี่แหละ เราว่า มาเฝ้าได้ก็วันแล้ว ได้สองวันนี้ละ ณเดืนั้นยังไม่รู้ละ ก็เราไปองค์เดียว เราก็สนุกไล่เบียดณเดืละ ชักทุกสิ่งทุกอย่างหมด เพราะณเดืไม่รู้เราว่าเป็นใคร ก็สนุกชักละซี ชักเรื่องนั้นชักเรื่องนี้

จึงมารู้เรื่องของเราทีหลัง เหตุที่จะรู้เพราะถามชื่อเรา ท่านอาจารย์ชื่อว่าอย่างไรถามทำไม ณเดืก็อ้างเหตุผลถูกต้อง เวลาที่มีพระอาคันตุกะมาที่นี้ไปเล่าให้ท่านฟังจะได้รู้ชื่อรุ่นนาม ถ้าไม่เช่นนั้นก็ไม่ทราบจะเอาอะไรไปกราบเรียนท่าน ตกลงเราจนตรอก ก็เลยได้บอกว่าบัว ชื่อว่าบัว ท่านอาจารย์มหาบัวเธอ ถามไปอะไรนักหนา เราก็ขัดเข้า

ไป สุดท้ายเณรก็ตื่นเต้นทันทีเลย ท่านก็เล่าตรงกัน ท่านบอกพระมาเฝ้าศาลา เวลาไป ท่านก็พูดตรงกัน ก็แสดงว่าเณรไม่เสแสร้งอะไรละ พุทธธรรมดา นี้อันหนึ่ง

ที่นี้เวลาเราไปที่นั่นแล้ว ตอนพวกพระเอาปืนตงปืนโตไป เรานั่งอยู่ข้างๆ ก็หูดิ อยู่ที่นี่ เราชั่งเป็นองค์ที่สองของท่าน พอใครเอาปืนโตเอาหม้ออาหารอะไรเข้าไป ไกลๆ ท่านกระซิบบอกพระนะ เรานั่งอยู่นั้น บอกว่าเสือนะนั่นๆ ให้ระวังให้ดี ใครไป ไกลๆ เสือนะนั่น ท่านบอกมาหาเรานี้บอกว่าเสือนะอยู่นั้นระวังให้ดี ท่านบอกระวังให้ดี เสือนะนั่น ท่านบอกว่าเสือ เราก็บขบขัน คือท่านไม่ดูใครนี่ กิริยาท่าทางของพระของเณร ก็เหมือนลิง ลิงพระลิงเณรนั่นแหละ ไม่ใช่ลิงคน เหมือนลิงพระลิงเณรนั่นละ ใครเข้าไป นั่น นันรู้ไหมเสือ ท่านกระซิบบอกว่าเสือนะนั่น

คนไหนออกไปเปลี่ยนหมดกิริยาท่าทาง แล้ววันหลังเรียบหมดทั้งวัด คือท่านไม่ ดู แต่ท่านเอาเรื่องของเราไปชูพระเณร นี่ก็ขบขันดีท่านอาจารย์คำดี ท่านพูดอย่างนั้น ใครก็เข้าไปนั่นเสือนะนั่น บอกเราว่าเป็นเสือ ระวังให้ดี ใครเข้าไปนั่นเสือนะนั่น ระวัง ให้ดีนะ ตั้งแต่นั้นมาพระเณรเรียบทั้งวัด เสือตัวนี้มา ขบขัน ท่านบอกว่าเสือนะนั่นท่าน ว่า ท่านกระซิบบอกพระ เรียบทั้งวัดเลยนะ คือท่านไม่ดู ท่านก็เอาเราไปแทนตัว..ท่าน อาจารย์คำดี

ท่านไม่ถือเนื้อถือตัวนะท่านอาจารย์คำดี ท่านฝึกท่านก็ได้ย่างงว่า นิสสัยกิริยาแต่ ก่อน นิสสัยว่ามดูเดือด ตั้งแต่เณรเย็บสบงผิต ฉีกสบงต่อหน้าเณรแล้วเณรไปนั่งร้องไห้ อยู่ต้นเสา นั่นละท่านบอกว่านี้ละเณรนี่ละเป็นอาจารย์สอนเรา ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะ ไม่ดูใครเป็นอันขาดจนกระทั่งวันตาย ท่านจึงไม่เคยดูใครท่านว่า นั่นละเณรนั่นละเป็น ตัวเหตุที่ทำให้ผมเปลี่ยนนิสัยหมดเลย แต่ก่อนผมไม่ได้เป็นนิสัยอย่างนี้ะท่านมหา นิสสัยผมว่าม พอขว้างขว้าง พอปาไปอย่างนั้นละ

พอเณรเย็บสบงผิตเท่านั้นละฉีกสบงต่อหน้าเณร เณรไปนั่งแอบต้นเสาร้องไห้ อยู่นั่นละ นั่นละเป็นอาจารย์สอนผม ตั้งแต่นั้นมาผมไม่เคยดูใครเลย ก็ไม่ดูจริงๆ เรียบ ตลอดมา แต่ก่อนผมไม่ได้เป็นนิสัยอย่างนี้ะท่านว่า เป็นนิสัยเหมือนโจรเหมือนผู้ร้าย เอาให้ได้อย่างใจท่านว่า พอเณรเย็บสบงผิต ฉีกสบงต่อหน้าเณรแล้วเณรไปนั่งอยู่ ข้างต้นเสาร้องไห้ นั่นละเป็นอาจารย์สอนผม ตั้งแต่นั้นมาผมไม่เคยดูใครเลย ท่านก็ เรียบตลอด ท่านฝึกนิสัยท่านได้จริงๆ ท่านบอกว่าไม่เคยดูใครเลยท่านว่าตั้งแต่บัดนั้น มา นี่ท่านฝึกได้นะ

ไอ้เรานี้บอกว่าจะไม่ดูใครหันหน้ามาทางนี้ เราจะไม่ดูใคร พอทางนี้มาเท่าหัวอก ทางนี้ซัดหมาแล้ว นี่ก็หมาเท่าอยู่ในนั้นเราก็ค้นฟันอยู่นี้ เราไม่เหมือนท่านอาจารย์คำดี นะ ถ้าว่าท่านไม่ดูใครท่านไม่ดูจริงๆ เราไม่ดูทางนี้แต่ไปดูทางนี้ นิสสัยท่านดีมาก ท่าน

ฝึกได้นะ ไ้เราไม่เคยสนใจจะฝึก ไม่เคย เรื่องดูนี้ไม่เคยสนใจจะดู เรียกว่าร้อยทั้งร้อย เป็นธรรมทั้งนั้น จะดูก็ตามดีก็ตาม เรียกว่าดูด้วยธรรม ถ้าผิดบอกผิดทันทีเลย

ยกตัวอย่างเช่นที่ว่าปิดกวาดออกมาที่ศาลา เราดูนาฬิกาผิด อ้าว นาฬิกาได้เวลา คือแต่ก่อนการทำข้อวัตรปฏิบัติใครทันเราเมื่อไร เพราะฉะนั้นพระเณรจึงอึดอาดไม่ได้ กับเรา พอตีวันนั้นดูนาฬิกาผิด ปูบปั๊บคว่ำเอาไม้กวาดลงปิดกวาดเสร็จแล้วออกมา ปิดกวาดออกมา ตามธรรมดาปิดกวาดออกมาถึงหน้าศาลาพระจะเต็ม คือองค์นั้นปิดกวาด ออกมาจากถิ่นฐานของตนๆ แล้วมารวมกันที่ศาลา แต่วันนั้นหายเงียบไม่มีพระเณรสัก องค์เลย เราปิดกวาดออกมา ปิดกวาดออกมาที่หน้าศาลาก็มาดูเณร

เณรมันเป็นอย่างไร พระนี่มันตายกันทั้งวัดเหอ ใครจะกุสลาใคร ถึงเวล่ำเวลา ไม่รู้เหอ มันเป็นอย่างไร นี่ยังไม่แล้วนะกลางคืนจะประชุมกันอีก ดีไม่ดีขับพระออกจากวัด เณรมันคงรำคาญ มันเห็นเราปิดกวาดออกไปนั่นมันก็เลยเอาไม้กวาดออกมา กวาด เลยถามเณร ดูเณรด้วยนะ มันเป็นอย่างไรพระเณรมันตายกันทั้งวัดแล้วเหอ ใครจะกุสลาใครนี่ ถึงเวลาปิดกวาดไม่รู้เหอ นี่เป็นเรื่องละเอียดเมื่อไร เรื่องหยาบๆ ถึงเวลาแล้วปิดกวาดก็ทราบกันทั้งวัด แล้วมันเป็นอย่างไรวันนี้ละ

นาฬิกาได้เท่าไรเณร นาฬิกาฟังได้บ้าง ๓ โมง ๒๐ นาที คือธรรมดา ๔ โมงปิด กวาด นี่เราผิด ใส่เณรเปรี้ยงๆ แล้วกลางคืนยังจะประชุมอีกนะนั่น พอถามนาฬิกา เณรแล้ว นาฬิกาได้เท่าไรเณร นาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที พอว่าอย่างนั้นหยุดๆ ขึ้น ทันทันทีเลยนะ มันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเรา ปูบปั๊บกลับเลย นี่ละเป็นไฟมา อย่างนั้น พอว่าเราผิดปั๊บนี้ธรรมถูกต้อง กราบธรรมทันที เราจะไปแก้บ้าเรา ไปเลย เณรมันคงหัวเราะเรา ใส่เปรี้ยงๆๆ นะนั่น เหมือนฟ้าดินถล่มนั่นละ

พอว่าเราผิดเสียเท่านั้น นาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที ธรรมดา ๔ โมงปิดกวาด พอว่า ๓ โมง ๒๐ เหนอ ซ้ำเข้าอีก บอกว่านาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ หยุดๆ ขึ้นทันทันทีเลย มันจะมาเป็นบ้ากันทั้งวัด เราจะไปแก้บ้าเราเดินปูบๆ เณรมันคงหัวเราะ นั่นละธรรมฟัง ชิ คือไม่ได้ดูไม่ได้ด่าด้วยความโกรธด้วยกิเลสตัณหา ดุด่าด้วยอรรถด้วยธรรม เมื่อผิดต้อง ยอมรับว่าผิด นี่เราก็ดูผิดใจใหม่ละ จึงบอกว่าหยุดๆ อย่ามาปิดกวาดมันจะเป็นบ้ากันทั้ง วัด เราจะไปแก้บ้าเรา เดินกลับเลย อย่างนั้นละเรียกว่าธรรม พูดให้เป็นธรรมอย่างนั้น ที่จะไว้เนื้อไว้ตัวว่าเป็นเจ้าอำนาจบาตรหลวงป่าๆ เกื่อนๆ นี่ไม่ได้ นี่ไม่เหมือนใครนะ ต้องให้ลงตามธรรม เอาธรรมเป็นเกณฑ์ ธรรมว่าอย่างไรต้องยอมตามธรรมนั้น ผืน ไม่ได้

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ